

MENTRE LA DALLA DIBUIXA UNA PARÀBOLA PRECISA

Àngel-Octavi Brunet i Las

I (TERRA)

Conta, la veu sàvia de la tradició, que cal resar un parenostre al dia en honor a Sant Pasqual per tal de rebre, amb tres dies d'antelació, l'anunci de l'arribada de la mort. I vet aquí que, cada nit, just abans de dormir, la meva Padrina tenia el sa costum...

- Segur, Padrina?
- Segur, fill meu. Divendres me'n vaig per sempre.
- Però, segur segur?
- Segur, m'ho ha dit el Sant.

Per això mateix, aquell divendres xafogós d'estiu, no em vaig espantar gaire, ni em vaig pas impressionar, quan vaig veure com aquella avioneta rondinaire, que ja feia estona que anava fent el ruc amunt i avall per l'espai aeri del poble, entrava com un obús a dins de casa de la meva Padrina a través de la porta oberta del balcó en el moment precís en què ella, la meva Padrina, sortia a regar els geranis. Això sí, però, d'ençà, i per si de cas, jo vaig decidir resar cada nit dos Parenostres abans de dormir: un, en memòria de la Padrina, i l'altre, com no, en honor a Sant Pasqual.

I així, resant i resant, van passar les nits, i les matinades, i els dies, i els anys... i els anys... i els anys...

I un matí, divendres per ser més precís:

- Qui hi ha? -vaig dir a l'auricular del porter automàtic.
- Sant Pasqual! -em respongué una veu anciana.
- *Propagandadequè?*
- Sant Pasqual, caram! Que sóc Sant Pasqual!

Vaig trigar a reaccionar. Eren quarts de vuit del matí, i aquell truc escandalós del porter automàtic acabava de fer-me sortir del llit amb els ulls encara plens de lleganyes.

– Sant Pasqual? –vaig demanar amb veu de tòtila.

– Sí, fill meu. El del Parenostre.

– Però...

– Obre, si us plau. Obre. No tenim temps a perdre.

I vaig prémer el botó, i vaig sentir com la porta de l'escala s'obria, i vint-i-cinc minuts després, un homenet tot amarat de suor, amb la respiració accelerada, petit i gras, vestit amb robes amples de color ivori, apareixia al replà de casa.

– Fill meu, això s'avisa –em digué l'home bo i assenyalant la porta de l'ascensor.

– Ho sento, però ja fa dies que no funciona –li vaig dir amb to d'excusa.

– Disset pisos, per l'amor de Déu. Que són disset pisos.

– Em sap greu, però a l'agost ja se sap...

I fou tot just llavors quan em vaig adonar que aquell homenet no havia vingut sol; rera d'ell, entelades per la foscor, hi havia dues ombres que em sotjaven. Una era prima i llarga, i l'altra era petita i grassoneta.

– Ja podeu venir –digué l'homenet a les dues ombres. Ja hem arribat.

I la primera ombra va donar un pas endavant. Era una dona prima i alta, d'aspecte sinistre i terrorífic. Els seus ulls eren pous tenebrosos; ells llavis, un tall sangonós, com una ferida perpètuament oberta; i el nas... no en tenia pas de nas, aquest havia desaparegut engolit per la fam de dos badius cadavèrics. Anava vestida amb una túnica negra de cap a peus, i duia, ves per on, una dalla immensa a les mans.

– Ai, cony! –se'm va escapar.

– No t'espantis, fill meu –féu l'homenet amb la seva veu de sant. Tot té una explicació. No t'espantis.

I tot seguit, la segona ombra va donar un pas endavant i se'm va atansar.

– Ai, la mare que em va parir! –vaig cridar amb llàgrimes als ulls –Si és la Padrina!!!

Petita i grassoneta, sí.

Vaig trigar força estona a reaccionar. La impressió de retrobar-me de nou amb aquella dona tan i tan estimada, i amb qui jo havia passat gran part de la meva infància feliç, em va fer perdre el món de vista, i per uns instants vaig creure que els sanglots m'ofegarien.

– Ves, què diran de tu aquests senyors? –digué ella, tot intentant treure's de sobre els meus braços que l'estrenyien amb força– que ja ets tot un home, redéu. Sembla mentida tanta plorera!

– Deixi'l fer, senyora Emília. Deixi'l fer –digué l'homenet amb un fil de veu carregat de comprensió. Que això són coses que no passen cada dia, i l'home sembla una persona força sentida. Deixi'l fer.

– Que el deixi fer? Si és que m'està posant perduda de mocs, el carallot! –protestà la Padrina.

– Au, fill meu –em digué l'homenet tot posant-me la mà a l'espatlla– asserena't una mica. Vinga, home, no siguis criatura que venim amb el temps just.

I tot precisament llavors, ves com són les coses, em vaig adonar que jo encara anava en calçotets. Un sentiment de vergonya i de ridícul m'embriagà de sobte, i el meu primer pensament fou anar-me'n de seguida a vestir, però, com si l'homenet m'hagués llegit els pensaments em digué amb veu dolça:

– No pateixis pel teu aspecte, fill meu. És del tot normal que vagis encara en roba interior. No et preocupis, home. Creu-me que no tens temps per anar a vestir-te. En veritat, no tens gaire temps per a res de res.

– Com que no tinc gaire temps? –vaig demanar amb força sorpresa. Què em voleu dir amb això?

I, com a resposta, en aquell precís moment, la dona de la túnica negra i la dalla, va forgar en una de les seves mànigues amples i en va treure, tot seguit, un immens rellotge de sorra, el qual, en el mateix moment de veure la llum, començà la seva mesura particular del temps.

– Però... –vaig dir bocabadat mentre assenyalava el rellotge de sorra. Què vol dir ara això?

– No hi ha temps per explicacions –féu l'homenet. Venim amb el temps just, fill meu. Deixa'm que et faci una pregunta, si us plau: Es pot saber quan de temps fa que no revises el correu?

– El correu? –vaig respondre amb no menys sorpresa. Cada matí; en sortir de casa dono un cop d'ull a la bústia cada matí.

L'homenet es posà les mans a sobre del rostre amb un senyal de desesperació. – No és aquest el correu al qual em refereixo, fill meu. No és pas aquest –em digué.

– Ah, no?

– El correu electrònic, carallot! –cridà la Padrina. El *mail*!

Ja m'ho ensumava, jo, que això de l'Internet, del Ciberespai, de les xarxes de comunicació mundials, dels webs, els maiglings, les http, els links, les www i tota la pesca que hi ha al darrera del món de la informàtica de les telecomunicacions, no em duria altra cosa que mals de cap i enrenous, però calia estar al dia, i jo hi estava, i tant que hi estava! Així doncs, uns minuts més tard, jo, la Padrina, l'homenet i la dona del rellotge de sorra i la dalla, ens trobàvem a l'interior de la meua sala d'estudi contemplant la pantalla del meu ordinador.

– A veure, fill, obre el correu electrònic, si us plau –em demanà l'homenet.

I ho vaig fer; vaig posar en marxa el meu Macintosh, vaig rebre la seva salutació, vaig obrir el quadre de control PPP (Point to Point Protocol), vaig repicar a sobre la icona de l'Eudora, i vaig demanar un *Check Mail*, o revisió de correu. De seguida, l'aparell em demanà la contrasenya secreta, o Password; la hi vaig teclejar, el meu Macintosh l'acceptà, i, com un llamp, es posà en contacte, via telefònica, amb el meu servidor de xarxa, o URL (Uniform Resource Locator), el qual, en un tres i no res, escorcollà les bústies electròniques, i, amb el cant d'un gall, m'anuncià, escandalosament, que hi havia un missatge, mail, o carta electrònica, esperant-me.

- Tinc una carta –vaig dir al trio que em sotjava amb impaciència.
- A veure –em demanà l'homenet. A veure què hi diu.

Blah
Blah
Blah

Subject: anunci dia D hora H

X-POP3-Rcpt: jlmm@nil
Date: wed, 12 agost 1998 00:00:00 +0100
From: Sant Pasqual <spb@celesti.univers.com>
MIME-Version: 1.0.69
To: Pep Ll. Martin Masip <jlmm@nil.fut.com>
Subject: ANUNCI DEL DIA D HORA H

Fill meu, així com vaig fer amb la teva estimada Padrina, i com he fet amb centenars i centenars de devots en el transcurs dels anys, em complau, d'aquesta manera tan innovadora i original, anunciar-te que el divendres dia quinze del mes en curs, a tres quarts i vint-i-dos segons de vuit del matí, rebràs la visita de la Mort. Espero, que en aquests tres dies que et resten, sàpigues esbandir els teus pecats i puguis preparar la teva ànima per aquest viatge final. Atentament, Sant Pasqual.

- Però, si som divendres... i dia quinze! –vaig cridar.
- Em sap molt de greu, fill meu, creu-me. Em sap molt de greu.
- Però això vol dir que...
- Que només et resten uns quants minuts de vida, carallot! digué ella, la tercera en discòrdia, la dona de negre, la dona lletja com un pecat, la del somris gelat, la del rellotge de sorra, la de la parca... ella, sí, la Mort, la Mort en persona.

No hi havia res a fer; havia begut oli. Tota una vida resant, i el dia que havien de començar a fer efecte les meves pregaries, el bon de Sant Pasqual decideix posar-se al dia a costa meua. S'oblida dels mètodes tradicionals que sempre ha utilitzat, i que sempre li han donat tan bons resultats, deixa enrera les aparicions fantasmals, les veus misterioses, els miralls trencats, els estigmes a la pell, les bèsties que parlen, les premonicions, la caiguda d'algun àngel i au, vinga! Visca la Pepa! Es connecta a Internet, s'asseu al davant del seu ordinador celestial, i som-hi: *mailings* a dojo, què collons, això és el progrés!

- Mira, fill meu. Quan, allí dalt –féu el Sant assenyalant amb l'índex cap amunt– ha vingut madamme la Parca a recollir la teua fitxa i a signar els expedients per al teu traspàs, jo, tot just llavors me n'he adonat que la teua ànima encara no estava preparada, i que tu dormies tan tranquil com si no haguessis rebut el meu missatge. I, una de dues, he pensat: o la xarxa d'Internet s'ha engolit el missatge per culpa de la saturació de les línies, o, pel contrari...

– O pel contrari, el nét de la senyora Emília és un panxacontenta, i no ha tingut la santa decència d'obrir l'ordinador en tres dies. Oi, Pasqual? –digué la Padrina.

– Però això vol dir que... –vaig mirar de dir quan, molt lentament, la Mort donà mitja volta, i s'adreçà vers la meva habitació amb la dalla ben ferma a les mans. Jo, bocabadat, em vaig quedar immòbil mirant-la, clavat a terra com un estaquirot.

– Fill meu, la Mort està a punt per endur-se't. No hi a temps a perdre –em deia l'homenet al davant del meu embadaliment. Reconec que m'he equivocat fent servir les noves tecnologies per anunciar-te aquest moment tan important per a tu. L'he cagat, i me'n penedeixo de tot cor. No em passarà mai més. Segur! Però t'he de dir, també, que he pogut esmenar el meu error, i amb l'ajut de la teva Padrina he aconseguit treure de les instàncies supremes del cel, una gràcia miraculosa i divina, amb la qual recompensar-te amb escriu. Escolta'm bé, fill meu: tu, i només tu, tens el dret i la llibertat d'escollir d'entre tots els plaers d'aquest món, aquell que consideris com el més plaent i el més reconfortant de tots, i quan ho hakis fet, quan l'hakis escollit, te'l podràs endur cap a l'altre barri i així podràs fruit d'ell pels segles dels segles...

– Amén –vaig dir amb el cul apretadet.

En entrar a la meva habitació vaig veure que, per sort, la meva dona encara dormia, no s'havia despertat amb tant enrenou. A sobre de la meva tauleta de nit hi havia el gran rellotge de sorra que exhauria, a poc a poc, el petit volum mineral del dipòsit superior. Tot just al costat d'aquest rellotge hi havia una mà adormida, i un braç estirat, i una espatlla relaxada, i un coll tibet, i un cap a sobre d'un coixí, i un rostre...

– Espavila, fill meu –m'anava dient l'homenet. M'has de dir quin és el plaer més gran d'aquest món. Vinga, que el temps se t'acaba!

La Mort, al costat del llit, s'escopí les mans i, amb un somris sorneguer, aferrà la dalla amb força.

I aquell rostre, d'aquell cap que hi havia a sobre del coixí d'aquell coll tibet, d'aquella espatlla relaxada, d'aquell braç estirat, d'aquella mà que dormia tot just al costat del rellotge de sorra que hi havia a sobre de la tauleta de nit, era meu; era el meu rostre!!!

– Però si tot és un somni! –vaig cridar. Estic dormint. La meva dona també dorm. Estem dormint tots dos, i jo somnio que dormim tots dos mentre jo veig com somnio que dormim tots dos. És curiós, oi? Tot és un somni! Només un somni!

– Això t'ho creus tu, carallot berrà la Padrina.

– Però si ho veig amb els meus ulls...

– Vinga, digues quin és el plaer d'aquest món que et vols endur cap a l'altre barri, i deixa't estar del que creus veure –em pregà l'homenet.

– Vinga, carallot, que te n'aniràs amb les mans buides si no espaviles!

I la Mort enlairà la dalla.

I el rellotge, a sobre de la tauleta de nit...

– Dignes-m'ho!!!!!! –cridà l'homenet.

– Dignes-li!!!!!! –cridà la Padrina.

I el darrer gra de sorra del rellotge començà a davallar...

I la dalla començà a precipitar-se tallant l'aire amb un xiulet metàl·lic i agut...

I l'homenet començà a posar-se les mans al cap...

I la Padrina començà a renegar en veu baixa...

I jo, fixeu-vos bé com és de relatiu el temps, mentre la dalla dibuixava una paràbola precisa a dins de les quatre parets de la meva habitació, on jo somniava que veia com somniava que dormia, vaig començar a pensar en el plaer més gran d'aquest món; en aquell que m'enduria a l'altre barri en el supòsit que allò de la Padrina, de l'homenet i de la dona de negre, no fos tot un somni. "Les dones" vaig pensar en un primer moment. "M'enduria una bona mulata al cel, sí senyor. Les dones són allò que més enyoraria d'aquest món, segur". Però, i com són les coses, una mirada fugaç però severa i concisa de la Padrina, em frustrà aquest primer pensament. Em feia vergonya reconèixer que eren les dones el plaer número u per a mi; així que, de seguida, vaig anar a l'encontre del plaer número dos: "Els calés, ves per on! La pela. Un bon grapat de diners i seria l'amo del cel!"

– No fotis, fill meu! Això, no és ni tant sols digne de ser pensat –exclamà l'homenet quan la dalla era ja a només una micra del meu coll.

– Però amb els calés es pot anar a tot arreu –vaig puntualitzar quan la dalla ja quasi em punxava.

– Carallot, al cel no et donarien canvi enlloc. T'hauries de confitar els bitllets, tu solet –féu la Padrina quan la dalla i jo, jo i la dalla...

– Ja ho sé! –vaig cridar. Ja sé quin és el millor plaer d'aquest món!

– Quin?!!!!!!

– Quin?!!!!!!

– Dignes, va!!!!

– Per l'amor de Déu! –cridà la Mort quan la dalla ja em feria– Fes el favor de dir-nos quin és el millor plaer d'aquest món!

– Però, no us l'imagineu?

– No!!!! –cridaren amb impaciència tots tres alhora.

– Segur?

– Segur, collons! Segur!!!

– Te'n recordes, Padrina, d'aquells estius que passàvem junts a la Costa Daurada quan jo era xicotet?

2

(CEL)

Un atac de cor, digueren, però això ja és aigua passada.

Ara, aquí a dalt, sóc el rei del mambo. Tothom, però tothom tothom, parla de mi, de la meva platja, del meu castell, de les meves bruixes. Sants, Arcàngels, Beats, Ànimes de bona fe i tota la resta de personatges celestials, vénen a fer-me una visiteta cada dia, i, de pas, aprofiten per gaudir d'aquest paratge meravellós

que els he dut. Abans de la meua arribada, però, això era la Glòria, la Glòria tal i com sempre ha estat des d'antuvi, però ara, i gràcies a mi, a la Padrina, a Sant Pasqual, a l'Internet i al Ciberespai això és la Glòria amb un dels millors plaers del món terrenal inclòs, un bocinet màgic i acollidor de la Costa Daurada: Altafulla.

Hauríeu de veure el goig que fa Déu passejant per la platja i per les Botigues de Mar, amb les *Ray-ban*, el cigarret i el banyador de floretes.